

Prelatovo pismo (september 2010)

Številna liturgična praznovanja v mesecu septembru so vodilo pisma, ki ga prelat Opus Dei namenja vernikom Dela.

14. Okt. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Kakor vsako leto sredi tega meseca obhajamo praznik povzdignjenja svetega križa, ki nas vzpodbuja, da polni hvaležnosti opazujemo čudež tega, da je Bogsvet *tako vzljubil, da je*

dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje[1].

Za našo rešitev je božja beseda postala človek in prevzela podobo služabnika, pokornega vse do smrti na križu[2]. Zato takrat, »ko dvignemo oči h Križanemu, častimo Tistega, ki je prišel, da bi odvzel greh sveta in nam dal večno življenje.

Cerkev nas vabi, naj ponosno dvignemo slavljeni križ, da bo svet videl, kako daleč je šla Kristusova ljubezen do ljudi, do vseh ljudi. Vabi nas k zahvali Bogu, ker je iz drevesa, ki je prineslo smrt, ponovno vzšlo življenje.«[3]

Za božje otroke v Opus Dei ima ta praznik še poseben pomen, odkar je Gospod razsvetlil našega Očeta, da bi še globlje razumel: poklicani smo k temu, da povzdignemo Kristusov križ na vrh vseh plemenitih človeških dejavnosti. ***Instaurare omnia in***

Christo, sveti Pavel kot z geslom naroči kristjanom iz Efeza; oblikovati ves svet v Jezusovem duhu in postaviti Kristusa v središče vseh stvari. *Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*, in ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi. Kristus je s svojim učlovečenjem, s svojim delom v Nazaretu, s svojim učenjem in čudeži po krajih Judeje in Galileje, s smrtjo na križu in z vstajenjem središče stvarstva, Prvorojenec in Gospod vseh živih bitij[4]. In da bi sodelovali pri razširitvi odrešenja na vse duše, nam je Gospod ponudil tudi poklicno delo, ki ga moramo z njegovo milostjo opravljati s človeško popolnostjo, z duhom služenja in pravilnim namenom, tako da ga poskušamo spremeniti v molitev.

Iz Kristusove žrtve izvirajo vse milosti, ki jih Bog podeljuje ljudem. Zato ni smiselno imeti nadnaravnega

življenja in sodelovati v Jezusovem odrešenijskem poslanstvu, če se s srcem in učinkovitostjo ne združimo s svetim križem; na prvem mestu tako, da živimo sveto mašo najbolje kot je mogoče, saj se pri njej na zakramentalen, toda resničen način nahajamo pred božjo žrtvijo na Kalvariji. Ta nas tudi vzpodbuja, da z veseljem sprejmemo težave in bolečine naše zemeljske poti, še več, da aktivno iščemo prostovoljno mrtvičenje in pokoro v majhnih vsakodnevnih stvareh. »Kakšna sreča je imeti križ!« je vzkliknil eden od cerkvenih očetov. »Kdor ima križ, ima zaklad.«[5] Toda resna napaka bila bi, če bi zmotno zamenjali križ z žalostjo, z vdanostjo v usodo, z mračno panoramo. V resnici je ravno nasprotno: prinaša nam in nas pelje k sreči, ki je v Kristusu, v križanem Kristusu[6].

Sveti Jožefmarija je zelo dobro vedel, kaj je žrtev, odkar je Gospod zgodaj

stopil v njegovo dušo, da bi ga pripravil za poslanstvo, ki mu ga je zaupal: ustanovitev Opus Dei. Različne težke, kritične trenutke je vedno sprejemal s hvaležnostjo, čeprav jih včasih ni razumel. Vzpodbujen od Svetega Duha je kmalu globoko zaznal, da križ naznanja – in bo vedno naznanjal – jamstvo za nadnaravno učinkovitost v apostolskem poslanstvu.

»Prav ta nadnaravna dopustitev trpljenja istočasno pomeni največjo pridobitev. Jezus je s smrtjo na križu premagal smrt; Bog iz smrti potegne življenje. Zato Božji otrok ne sme biti kot nekdo, ki se vda v svojo tragično usodo, temveč mora njegov odnos temeljiti na zadovoljstvu človeka, ki že vnaprej okuša zmago. V imenu te zmagovite Kristusove ljubezni se moramo kristjani podati na vse poti tega sveta, da bomo v besedi in dejanjih sejanci

miru in veselja. Boriti se moramo — v boju miru — proti slabemu, proti krivici in grehu ter tako oznanjati, da trenutno človeško stanje ni dokončno; da bo Božja ljubezen, ki se je razkrila v Jezusovem Srcu, dosegla veličastno duhovno zmago ljudi».[7]

Vesela rodovitnost križa se ponovno pokaže z liturgičnim spominom žalostne Matere božje, 15.

septembra. Cerkev nas vabi, da gledamo Marijo ob njenem sinu, ki je — pribit na križ iz ljubezni — umrl zaradi naših grehov. Božja Previdnost je predvidela njeno prisotnost na Golgoti v tisti uri, tudi zato, da bi Jezus zaupal ljudi v varstvo svoji Materi: *Žena, glej tvoj sin*[8], ji pravi. In Ona nas sredi največje bolečine resnično sprejme, saj sliši tudi: *glej, tvoja Mati*[9], ko se Gospod obrne k Janezu. Ko je Jezus umiral, smo se mi rodili v življenje milosti, v novo življenje enotnosti z

Bogom, z aktivnim sodelovanjem naše Gospe.

Mnogi svetniki in duhovni pisci so poudarjali, da čeprav so bile naši Gospe ob rojstvu v Betlehemu prihranjene bolečine fizičnega materinstva, v trenutku našega duhovnega rojstva ni bilo tako.

»Marijino univerzalno materinstvo, “Žena” iz svatbe v Kani ter s Kalvarije, spominja na Evo, “mater živih” (1 Mz 3, 20). Toda, medtem ko je slednja pripomogla k prihodu greha na svet, nova Eva, Marija, sodeluje pri rešilnem dogodku odrešenja (...).«

»V luči tega poslanstva«, je pojasnjeval papež Janez Pavel II., »se mater prosi za žrtev, ki je zanjo zelo boleča – sprejeti smrt njenega edinorojenca (...). Njen “da” temu načrtu torej pomeni sprejemanje Kristusove žrtve, ki jo Ona velikodušno sprejme in se združi z

Božjo voljo. Čeprav je bilo Marijino materinstvo v božjih načrtih že od začetka namenjeno temu, da bi se razširilo na vse človeštvo, se samo na Kalvariji izrazi njegova univerzalna dimenzija, ki je posledica Kristusove žrtve.«[10]

Moje hčere in sinovi, naše delo z dušami bo dalo obilne sadove, če bomo z vedrim in tudi srečnim duhom tesno združeni z Jezusom Kristusom na križu, zelo blizu žalostni Materi božji. **»Odrešenje, ki se je dovršilo, ko je Jezus umrl v sramoti in slavi križa, *Judom v spotiko, poganom v norost* (1 Kor 1, 23), se bo po božji volji izvrševalo še naprej, dokler ne pride Gospodova ura. Človek ne more živeti v skladu z Jezusovim srcem in se hkrati ne čutiti poslanega kot On, *peccatores salvos facere* (1 Tim 1, 15), reševati vse grešnike, v prepričanju, da moramo mi sami vsak dan bolj**

zaupati v božje usmiljenje. Od tod ta silna želja, da bi bili soodrešeniki s Kristusom, da bi skupaj z Njim rešili vse duše, ker smo oziroma želimo biti ipse Kristus, Jezus sam, in Onje *sam sebe dal v odkupnino za vse*(1 Tim 2, 6).«[11]

To je pot, kateri so Jezusovi učenci sledili od samega začetka krščanstva. Opirajoč se na stanovitnost križa so dali spoznati Kristusovo sporočilo ljudem, s katerimi so se srečevali in ki so bili velikokrat zelo oddaljeni od Boga. Tako se je z božjo milostjo in z vztrajanjem tistih prvih učencev izvršil čudež spreobrnjenja poganškega sveta.

21. septembra se spominjamo svetega Mateja, enega izmed prvih dvanajsterih, ki je, kakor pravi izročilo, pretrpel mučeništvo v Perziji, potem ko je napisal evangelij, ki nosi njegovo ime. On sam je bil

neposredni prejemnik gorečnosti po dušah Odrešenika, ki ga je poklical, naj mu sledi, ko je bil še cestninar, kar je bilo za večino Izraelcev sinonim za javnega grešnika.

Benedikt XVI. pravi: »Ob tem postane jasno vidno naslednje dejstvo: Jezus nikogar ne izključuje iz svojega prijateljstva. Še več, prav takrat, ko je sedel za mizo v hiši Mateja Levija, je v odgovor tistim, ki so se zgražali nad njegovim obiskovanjem nepriporočljivih družb, izrekel pomembno sporočilo: "Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike" (Mr 2, 17).

Evangelijska blagovest pomeni predvsem to, da Bog grešniku ponuja svojo milost.«[12]

Kristusov zgled bo vedno kot spodbodljaj apostolski gorečnosti vseh njegovih učencev. Tudi mi se gibljemo v naročju družbe, kjer na žalost – to pravim brez tragičnega

prizvoka – mnogi ljudje ne vedo ničesar o Bogu. Drugi hodijo po zemlji, kakor da ga ne bi poznali, daleč od njegovih zapovedi in njegovega nauka. Napotiti se moramo k vsem, da bi jih približali Gospodu. Spomnim se veselja, s katerim je naš ustanovitelj sprejel učenje II. vatikanskega koncila, ko je videl, da **»se s prenovljeno močjo začenja uresničevati skrb za to, da bi ponesli resnico tistim, ki živijo ločeni od edine Poti, Jezusove poti, saj me – tako je pisal – použiva želja po tem, da bi se rešilo vse človeštvo«**[13]. Zagotovo lahko potrdimo, da so se v aktualnih okoliščinah izredno razširile meje apostolata *ad fidem*, ki ga je sveti Jožefmarija tako ljubil.

V odnosu z našimi sodelavci si ne bomo dovolili delati razlik med ljudmi. Kakor je neutrudno ponavljal sveti Jožefmarija, ne obstaja nobena duša, ki bi bila izključena iz naše

ljubezni do bližnjega. Še več, izkazati moramo ljubeznivosti poln odnos do tistih, ki so bolj oddaljeni od Boga.

»Kristusovi sovražniki,« je razlagal naš Oče ob neki priložnosti, **»mu očitajo, da je prijatelj grešnikov. Seveda! In ti tudi! Če to nismo, kako jih bomo spreobrnili, kako jih bomo približali božjemu Zdravniku? Seveda smo prijatelji grešnikov! Ti lahko izvršuješ to delo vse dokler prijateljstvo s temi ljudmi ne predstavlja nevarnosti za tvoje notranje življenje; vedno, ko boš imel dovolj visoko notranjo temperaturo, da boš dvigoval notranjo temperaturo teh ljudi, ne da bi izgubil svojo. Da! Prijatelji grešnikov, pravi prijatelji: z vašo molitvijo, z vašim prijetnim in iskrenim, plemenitim odnosom, toda tako, da le-to ne predstavlja nevarnosti za vašo dušo.«**[14]

Vsak človek, s katerim se srečamo iz kakršnega koli razloga, mora v nas

vzbuditi resnično vnemo po apostolatu, željo, da bi mu pomagali, da bi se bolj približal Jezusu Kristusu. Bremeni nas dolžnost, da na vse razširimo ogenj Božje ljubezni, ki nas mora použivati. Zato se moramo takoj, ko stopimo v stik z nekom, vprašati: kako ga vzpodbuditi, da bi prišel bližje Bogu? Kaj mu lahko predlagam? Na katero temo znam napeljati pogovor, da mu bo pomagala bolje spoznati krščanski nauk?

Tak način delovanja je logičen. Papež Benedikt XVI. pojasnjuje, da »kdor je odkril Kristusa, mora druge peljati k Njemu. Veliko veselje se ne more zadržati zase. Treba ga je posredovati naprej.«[15] Tako so ravnali tisti, ki so zvesto sledili Gospodu, v vseh časih. »Ko odkrijete, da vam je bilo nekaj v korist,« je oznanjal sveti Gregor Veliki, »poskušate pritegniti še druge. Zatorej si morate želeti, da bi vas po

Gospodovih poteh spremljali tudi drugi. Če greste na trg ali v kopališče in se srečate z nekom, ki ne počne ničesar, ga povabite, naj se vam pridruži. Prenesite to zemeljsko navado v to, kar je duhovnega, in ko boste šli k Bogu, ne pojdite sami.«[16]

Pripovedoval sem vam že, kako sem podoživel dneve, ki jih je naš Oče preživel v Ekvadorju, kjer se je razdajal in razdajal, ne da bi se pritoževal, ker ni imel fizične moči; v Peruju, kjer se je veliko zadrževal pri zakramentalnem Jezusu ter se obračal k Mariji in k Jezusu; v Braziliji, kjer je občudoval pisano množico tam živečih ljudi, ki so upanje na žetev za Boga.

Pred nekaj dnevi sem na Poljskem na povabilo Torunskega škofa prisostvoval posvetitvi cerkve svetemu Jožefmariju ter postavitvi relikvije našega Očeta. Veliko veselje je videti, kako se po svetu razširja

pobožnost do našega Ustanovitelja, ki v brezštevilih dušah prebuja željo po posvečevanju v vsakdanjem življenju. Spremlajte me v moji zahvali.

In molite za vaše brate pridružene, katerim bom 5. septembra v Torreciudadu podelil duhovniško posvečenje. Še naprej tesno združeni z mojimi nameni vsak dan prosite za papeža, za škofe in za duhovnike po vsem svetu.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Solingen, 1. september 2010.

[1] *Jn* 3, 16.

[2] Prim. *Flp* 2, 8. [3] Benedikt XVI., Homilija, 14. 9. 2008.

[4] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 105.

[5] Sveti Andrej Krečan, *Pridiga 10, o povzdignjenju svetega križa* (PG 97, 1020).

[6] Prim. *Kor* 1, 23.

[7] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 168.

[8] *Jn* 19, 26.

[9] *Prav tam*, 27.

[10] Janez Pavel II., Govor na splošni avdienci, 23. 4. 1997.

[11] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 121.

[12] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 30. 8. 2006.

[13] Sveti Jožefmarija, *Amigos de Dios (Božji prijatelji)*, št. 226.

[14] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 15. 4. 1954.

[15] Benedikt XVI., Homilija, 21. 8. 2005.

[16] Sv. Gregor Veliki, *Homilías sobre los evangelios (Pridige o evangelijih)*, 6, 6 (PL 76, 1098).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
september-2010/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-september-2010/) (15. Mar. 2026)